

„Maak je niet zoo opgewonden! Waarlijk, ik heb er geen spijt van dat ik nu al gedaan krijg met het leven. Wat was het voor mij? Een ellendige boel, ik kon mijn eigen figuur niet uitstaan en ik had in niets op de wereld plezier. Ik hoop, dat ik 't nu beter zal krijgen.”

Zij stierf nog vrij onverwacht en Rose Marie ging vreeselijk aan; Frank was goed en geduldig met haar; hij zorgde voor een nette begrafenis. Gesinger kwam over, stortte eenige dronkemans tranen en verweet Rose Marie, dat zij hem niet bijtijds gewaarschuwd had om zijn eenig kind de oogen toe te drukken. Toen men van de begrafenis terugkeerde, weigerde hij het sterfhuis te betreden en noch Frank, noch zijn vrouw drongen er op aan.

Toen Frank de kamer binnenkwam, viel Rose Marie hem schreiend om den hals en snikte:

„Och Frank, ik ben nu zoo geheel alleen, wil je nu niet je best doen om een heel klein beetje van mij te houden?”

Hij voelde zich ontroerd, een vlaag van medelijden overviel hem toen die bevallige gestalte zich zoo hulpeloos tegen hem aanleide en haar groote mooie oogen biddend tot hem richtte, maar terwijl hij haar aanzag trof 't hem dat zij nu juist in haar gelaat de uitdrukking had van een figuur, dat hem sinds lang voor den geest had gezweefd, een weeskind in het costuum van het Amsterdamsch burgerweeshuis.

„Even nog, even nog! Zoo! Een oogenblikje bid ik je!”

Maar boos trok Rose Marie zich los, toorn flikkerde in haar oogen en Frank stampte ongeduldig met den voet op den grond.

„Je wil me ook nooit begrijpen,” zeide hij.

„Begrijpen!” herhaalde zij, zenuwachtig door verdriet, nachtwaken en teleurstelling, „begrijpen? Ik begrijp je heel goed, maar je begrijpt mij niet of je wil mij niet begrijpen. Je hebt me getrouwd, omdat je anders geen kans zag mij tot model te gebruiken, en nu laat je mij huilen en lachen, alleen om tot je doel te komen, anders kan ik je niets schelen, niets!”

„Kom Rose, wees nu zoo dwaas niet! Ga wat slapen!”

„Ja zeker, ik ga slapen, ik ga rusten en als ik wat opgeknapt ben, dan moet ik weer voor je zitten. Nu 't is goed, je hebt duur genoeg je model gekocht. Ik zal 't doen zoolang... totdat... totdat ik het niet meer kan.”

En zij ging de kamer uit, trad in de sterfkamer, wierp zich in een fauteuil en schreide zich zelf in slaap; hoe lang zij overmand door aandoening en vermoeienis zoo rustte, wist zij niet; zij werd wakker door een zware, vettige stem, waarvan zij den onaangenen klank maar al te goed kende; daar tusschen in klonk en de bedaarde, beschaafde woorden van Frank.

„Wat komt hij hier doen, Jans?” riep zij nog duizelig van den slaap; toen kwam de bezinning langzamerhand terug:

„Jansje is van morgen begraven en nu heeft Gesinger zich bedronken en komt het Frank lastig maken.”

Zij stond op, stak haar verwarde haren vast, en begaf zich in de huiskamer, waar Gesinger tegenover Frank stond, en op huilenden, jamme-